

A hit általi megigazulás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 15:5-6; Róma 3:8, 10-20; Galata 2:15-21; Efézus 2:12; Filippi 3:9

„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értemem” (Gal 2:20).

Antiókiában Pál nyilvánosan felrótta Péternek, hogy a viselkedése nem áll összhangban a hittel, amit hirdet. Péter úgy döntött, hogy többet nem eszik együtt az egykori pogányokkal, ezzel azt a látszatot keltette, mintha ők csak másodrangú keresztények lennének. Magatartása azt sugallta, hogy ha a pogány-keresztények valóban Isten családjának a tagjai kívánnak lenni és élvezni szeretnék a teljes asztalközösség áldásait, először alá kell vetniük magukat a körülmetélés szertartásának.

Valójában mit mondott Pál e feszült helyzetben Péternek? Ezen a héten azzal foglalkozunk, hogy mi lehetett az események valószínű összefoglalása. Ebben a részben olvashatjuk az Újszövetség néhány legfontosabb megfogalmazását. A szakasz különlegesen fontos, ugyanis először itt találkozunk több olyan szóval és kifejezéssel, ami meghatározó úgy az evangélium, mint a Galáciai levél többi részének megértése szempontjából. A kulcsszavak a *megigazulás*, az *igazság*, a *törvény cselekedetei*, a *hit*, valamint a *Jézus hite*.

Mit értett Pál e kifejezések alatt? Mit tanulhatunk belőlük a megváltási tervvel kapcsolatban?

A „MEGIGAZULÁS” KÉRDÉSE (GALATA 2:15-16)

Gal 2:15 versében Pál leírja: „*Mi, természet szerint zsidók és nem pogányok közül való bűnösök*”. Vajon mire céltott ezzel?

Pál szavai az összefüggésükben értendők. Az apostol igyekezett megnyerni zsidó születésű keresztény testvéreit, ezért azzal kezdte, amivel valószínűleg egyetértettek – a zsidók és pogányok közötti hagyományos különbségtétellel. A zsidók Isten választottai voltak, akikre törvényét bízta, az Úrral való szövetséges kapcsolat áldásainak élvezői. A pogányok viszont bűnösök voltak; Isten törvénye nem szabályozta viselkedésüket, és az ígért szövetségének körén kívül estek (Róm 2:14; Ef 2:12). A pogányok nyilvánvalóan „bűnösök” voltak, de Gal 2:16 versében az apostol arra figyelmezteti a zsidóból lett keresztényeket, hogy lelki előjogaik révén semmiképp sem elfogadhatóbbak Isten szemében, „*mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem.*”

Gal 2:16-17 verseiben Pál négyszer is használja a *megigazulás* szót. Mit ért *megigazulás* alatt? Lásd még 2Móz 23:7; 5Móz 25:1!

Pál számára a *megigazítás* a kulcsszó. Az Újszövetségben harminckilencszer fordul elő, huszonhétyszer Pál leveleiben. A Galáciai levélben nyolcszor, beleértve 2:16-17 verseiben a négy előfordulást. A *megigazítás* bírósági ügyekben használt jogi kifejezés. Arra vonatkozik, amikor a bíró kihirdeti az ítéletet és ártatlannak nyilvánít valakit az ellene felhozott vádak kérdésében. Az *elitálás* ellenkezője. Emellett, mivel egy görög szóból származik az *igaz* és *igazságos* szó is, ebből következően akit „igaznak nyilvánítanak”, egyben „igazságosnak” is tekintik. Tehát a *megigazítás* többet jelent pusztán a megbocsátásnál, mert az érintett személyt igaznak is nyilvánítja.

Bizonyos zsidó származású hívők számára azonban a *megigazulás* a kapcsolatokra is kiterjedt, lévén, hogy érintette az Istennel való viszonyukat, ill. a szövetséget. Aki *megigazult*, azt egyben Isten szövetségi közössége, Ábrahám családja hűséges tagjának is tekintették.

Mit mond Pál Gal 2:15-17 verseiben? Hogyan alkalmazhatjuk szavait saját keresztény életünkre?

A TÖRVÉNY CSELEKEDETEI

Gal 2:16 versében Pál háromszor is elmondja, hogy „*a törvény cselekedeteiből*” senki nem igazul meg. Mit ért „*a törvény cselekedetei*” kifejezés alatt? Mennyiben segítenek a következő szövegek megérteni, mire is gondolt pontosan (Róm 3:20, 28; Gal 2:16-17; 3:2, 5, 10)?

Még mielőtt megérthetnénk „*a törvény cselekedetei*” kifejezést, világos kell látnunk, mit értett Pál a *törvény* alatt. A *törvény* szó (görögül *nomos*) százhuszonegy alkalommal fordul elő az apostol leveleiben. Számos különböző dologra utalhat, lehet pl. Istennek a népére vonatkozó akarata, Mózes öt könyve, az egész Ótestamentum vagy csupán egy általános elv. Pál viszont leginkább Isten parancsolatainak teljes gyűjteményére érti, amit Mózes által adott népének. „*A törvény cselekedetei*” kifejezésbe ennél fogva valószínűleg beletartozik Isten Mózes által adott parancsolatainak minden követelménye, legyen az erkölcsi vagy ceremoniális. Pál itt utal rá: bármennyire is igyekszik az ember Isten törvényét követni, betartani, engedelmissége soha nem lehet elég ahhoz, hogy ennek alapján az Úr igaznak nyilvánítsa, Isten szemében igaznak tekintse. Ennek az a magyarázata, hogy a törvény abszolút hűséget kíván a gondolatok és a tettek területén is, nemcsak időnként, hanem mindig, és nem pusztán néhány parancsolat vonatkozásában, hanem mindegyikében. „*A törvény cselekedetei*” kifejezés nem fordul elő az Ószövetségben, sőt Pál írásain kívül másutt az Újszövetségben sem, de meglepően rávilágít a jelentésére az 1947-ben felfedezett Holt-tengeri tekercsek lelete. Ezt az írásgyűjteményt a zsidóknak egy Jézus korabeli szektája, az esszénusok másolták. Az egyik tekercsen pontosan ez a kifejezés áll héberül. A címe így fordítható: „A törvény fontos cselekedetei.” Az irat azzal kapcsolatban tárgyal számos kérdést, hogy a bibliai törvény értelmében hogyan lehet megőrizni a tisztátalanná válástól azt, ami szent. Számos dolgot megemlít, ami a zsidókat elkülönítette a pogányoktól. Az író végül leszögezi, hogy aki e „törvény cselekedeteit” követi, azt Isten „igaznak tekint”. Páltól eltérően nem ajánlja olvasóinak a hit általi megigazolást, csak azt, hogy Isten a viselkedése alapján nyilvánítja igaznak az embert.

Önmagunkra nézve mit mondhatunk, mennyire tudjuk betartani Isten törvényét? Valóban úgy éreznénk: olyan jól betartjuk, hogy ennek alapján Isten biztosan igaznak nyilváníthat (lásd Róm 3:10-20)? Ha nem, akkor miért nem? A válaszuk hogyan segít megérteni Pál szavait a lényegét?

MEGIGAZULÁSUNK ALAPJA

„És találtassam Őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján” (Fil 3:9).

Nem gondoljuk, hogy a zsidóból lett keresztények lényegtelennek vélték a Krisztusba vetett hitet! Elvégre ők is hittek Jézusban. Viselkedésük azonban arra utalt, hogy szerintük a hit önmagában még nem elég, *kiegészítendő* az engedelmességgel – mintha az engedelenség hozzátenne valamit a megigazuláshoz. Azzal érvelhettek, hogy a megigazulásban szerepe van a hitnek és a cselekedeteknek. Pál ismételtlen szembeállítja a Krisztusba vetett hitet a törvény cselekedeteivel, ezzel utal rá, hogy mennyire ellenzi ezt a fajta megközelítést. A hit, csakis a hit a megigazulás alapja.

A hit Pál számára sem csupán egy elvont fogalom, mert elválaszthatatlanul kötődik Jézushoz. A Gal 2:16 versében kétszer is *„Krisztusban való hit”*-nek fordított kifejezés valójában jóval gazdagabb, mint azt bármiféle fordítás megfelelően érzékeltethetné. A görög kifejezés szó szerinti fordításban úgy hangzik, hogy Jézus „hite” vagy „hűsége”. Ez a szó szerinti fordítás megmutatja, hogy milyen hatalmas különbséget tesz a törvény cselekedetei (a mi tetteink), valamint Krisztus *tette* között, amit értünk vállalt, hűségéből értünk megtett (ezért mondja, hogy *„Jézus hűsége”*).

Nem szabad elfelejteni, hogy maga a hit nem tesz hozzá a megigazuláshoz, mintha önmagában érdemeket lehetne szerezni általa. A hit inkább eszköz, ami által miénk lehet Krisztus és az, amit értünk tett. Isten nem a mi *hitünk* alapján nyilvánít igaznak, hanem Krisztus irántunk való hűsége alapján, amire hit által igényt tarthatunk.

Krisztus megadta azt, amire egyetlen ember sem képes: egyedül Ő volt hűséges Istenhez minden tettében. Krisztus hűségében reménykedhetünk, nem a magunkéban. Egy író szavaival élve: „Nem azért hiszünk Krisztusban, hogy hitünk által megigazuljunk, hanem hogy Krisztus Isten iránti hűsége által igazulhassunk meg” (John McRay: *His Life and Teaching*. Grand Rapids, Mich., 2003, Baker Academic, 355. o.).

Gal 2:16 egy korai, szír fordítása jól visszaadja Pál üzenetét: *„Ezért tudjuk, hogy az ember nem igazíttatik meg a törvény cselekedeteiből, hanem Jézus, a Messiás hite által, és mi hiszünk benne, Jézusban, a Messiásban, hogy megigazulunk az Ő hitéből, a Messiáséból, nem pedig a törvény cselekedeteiből.”*

HITBŐL FAKADÓ ENGEDELMESSÉG

Pál egyértelművé teszi, hogy a keresztény élet szempontjából alapvető a hit. Ez az az eszköz, ami által megragadjuk a Krisztusban nekünk szóló ígéretek. Mégis, pontosan mi a hit? Mit foglal magában?

**Mit tudhatunk meg a következő igeszakaszokból a hit eredetéről?
1Móz 15:5-6; Jn 3:14-16; 2Kor 5:14-15; Gal 5:6**

Az őszinte bibliai hit mindig válasz Istennek. A hit nem valamiféle érzés vagy magatartás, amiről az ember egy nap eldönti, hogy ezután meglesz benne, mivel Isten ezt kéri. Ellenkezőleg! Annak a szívében ébred igaz hit, akit Isten jósága láttán érintett a hála és szeretet érzése. Éppen ezért, amikor a Biblia a hitről szól, ez a hit mindig Isten kezdeményezése nyomán ébred. Ábrahám esetében például a hit válaszként jelentkezik Isten nagyszerű ígéreteire (1Móz 15:5-6), Pál pedig az Újszövetségben kifejti: a hit végső soron abban gyökerezik, hogy rádöbbenünk, mit is tett Krisztus értünk a kereszten.

Ha a hit válasz Isten tetteire, akkor minek kell meglennie benne? Gondolkozzunk el arról, amit a következő bibliaiszövegek mondanak a hit természetéről! Jn 8:32, 36; ApCsel 10:43; Róm 1:5, 8; 6:17; Zsid 11:6; Jak 2:19

Az Ige alapos tanulmányozásából megtudjuk: a hit nemcsak azt jelenti, hogy ismerjük Istent, de el is fogadjuk, amit megtudunk róla. Éppen ezért olyan fontos helyes képet alkotni Istenről. Ha valakiben torz kép él Isten jelleméről, az valóban megnehezítheti, hogy hinni tudjon. Ám nem elég, ha csupán elméletileg tudunk az evangéliumról, hiszen ennyi még az ördögökre is igaz. Az igazi hit mindenképpen hat az ember életmódjára. Róm 1:5 versében Pál ír „*a hitben való engedelmisség*” kérdéséről. Az apostol nem azt mondja, hogy az engedelmisség ugyanaz volna, mint a hit. Azt kívánta kifejezni, hogy az igaz hit az ember egész életére hat, nemcsak a gondolataira. Ennek része, hogy elkötelezzük magunkat Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus mellett, és nem csak pusztán egy szabálygyűjteményre figyelünk. A hit éppúgy érinti tetteinket, életmódunkat, mint azt, hogy kiben bízunk, mi-ben hiszünk.

VAJON A HIT BŰNRE ÖSZTÖNÖZNE?

Az volt a Pál ellen felhozott egyik fő vád, hogy a hit általi megigazulást bemutató evangéliuma bűnre készíteti az embereket (lásd Róm 3:8; 6:1). Vádolói valószínűleg így érveltek: ha az embereknek nem kell betartani a törvényt ahhoz, hogy Isten elfogadja őket, akkor ugyan miért foglalkoznának az életmódjukkal?

Hogyan válaszolt Pál a vádra, miszerint a hit általi megigazulás tana bűnös viselkedésre készítet (Gal 2:17-18)?

Pál a lehető legerősebb hangnemben utasítja vissza ellenfelei vádjait: „*Távol legyen*” – mondja. Előfordulhat ugyan, hogy az ember bűnbe esik, miután Krisztushoz tér, ezért azonban egyáltalán nem Krisztust terheli a felelősség. Ha megszegjük a törvényt, mi magunk vagyunk a törvényszegők.

Hogyan ír Pál a Jézus Krisztussal való egységről? Válaszával miként cáfolja ellenfelei szavait (Gal 2:19-21)?

Az apostol egyszerűen képtelenségnek tartja a judaizálók érvelését. Egyáltalán nem kis dolog az, ha valaki hit által elfogadja Krisztust. Nem egyfajta mennyei hitetessel van dolgunk, mintha Isten igaznak nyilvánítana valakit anélkül, hogy valós változás történe az életében. Ellenkezőleg! Éppenséggel gyökeres változást eredményez, ha hittel elfogadjuk Krisztust. Ennek része, hogy az ember egészen Krisztushoz tartozik – eggyé lesz vele halálában és feltámadásában. Lelki értelemben véve Pál azt mondja, hogy Krisztussal megfeszítettünk, vége régi, önzésben gyökerező dolgainknak (Róm 6:5-14). Határozottan szakítottunk a múlttal. Minden újjá lett (2Kor 5:17), és Krisztussal új életre támadtunk fel. A feltámadott Krisztus bennünk él, naponta egyre inkább hasonlónvá tesz magához. Így tehát a Krisztusban való hit nem ürügy a bűnre, inkább sokkal mélyebb, gazdagabb kapcsolatra hív, mint amit a törvény alapján álló vallásban valaha is megtalálhatnánk.

Hogyan viszonyulunk az egyedül hit általi, a törvény cselekedete nélküli megváltás gondolatához? Talán egy kicsit megrémít, mert arra gondolunk, hogy mentség lehet a bűnre, vagy pedig örömmel vesszük? A válaszuk mit árul el arról, hogyan értjük az üdvösséget?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„[Isten] újból és újból bemutatta nekem a veszélyt, hogy népünk téves elképzeléseket fogad el a hit általi megigazulásról. Éveken át elém tárta, hogy Sátán különösen össze akarja zavarni az emberek gondolatait e kérdést illetően. Általában sokat foglalkoznak Isten törvényével, a gyülekezetek elé is tárják, de bemutatásukból csaknem annyira hiányzik Jézus Krisztus megismerése és a törvénnyel való kapcsolata, mint Kain áldozatából. [Az Úr] megmutatta nekem, hogy sokakat az üdvösséggel kapcsolatos vegyes, zavaros elképzelések tartottak távol a hittől, mert a lelkészek nagyon is rosszul próbálták közelíteni az emberek szívéhez. A kérdés, amire [Isten] évek óta irányítja a figyelmemet nem más, mint Krisztus tulajdonított igazsága...

Nincs még egy olyan kérdés, amivel nyomatékosabban kellene foglalkozni, amit gyakrabban kellene ismételni vagy az emberek gondolatában szilárdabban meg kellene alapozni, mint az, hogy a bűnösnek még a legjobb cselekedetei sem szerezhetnek semmiféle érdemet. Üdvösség egyedül a Jézus Krisztusba vetett hit által van” (Ellen G. White: *Faith and Works*. 18-19. o.).

„A törvény igazságot követel, és ezzel a bűnös tartozik a törvénynek, de képtelen annak megadására. Egyedül hit által igazulhat meg. Hit által Istenhez hozhatja Krisztus érdemeit, és az Úr a bűnösnek tulajdonítja Fiának engedelmisségét. Isten elfogadja Krisztus igazságát az ember elégtelensége helyett. Elfogadja és megigazítja a bűnbánó, hívő lelket. Megbocsátja bűneit és úgy bánik vele, mintha igaz volna. Úgy szereti, mint saját Fiát” (*Szemelvények Ellen G. White írásából*. 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 336-337. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Az iménti első idézetben Ellen White kijelenti, hogy nincs még egy olyan téma, amit annyira ki kellene hangsúlyozni, mint a hit általi megigazulás kérdését. A csoportban beszéljünk meg: vajon ma, ránk nézve is éppen annyira igaz ez a megjegyzés, mint akkor, több mint száz évvel korábban volt, és ha igen, miért?**
- 2) **Miért mondja Pál, hogy Krisztus ok nélkül halt volna meg, ha a törvény által lehetne megigazulni (Gal 2:21)? Mit értett ezen?**

ÖSSZEFOGLALÁS: Péter antiókhiai viselkedésével azt az érzést keltette, hogy aki valaha pogány volt, addig nem lesz valóban keresztény, amíg körül nem metélkedik. Pál rámutatott az efféle gondolkozásmód megtévesztő voltára. Isten senkit nem nyilváníthat igaznak a viselkedése alapján, hiszen még a legjobb ember sem tökéletes. A bűnöst csak akkor tekintheti igaznak az Úr, ha elfogadja, amit Isten tett érte Krisztusban.

KIS SZABÓ JUDIT:

TETTEINK

csupán égéstermék
s talán opálosságuk csak emlék
kavarognak homályos kékbe
fel hozzád kizárólag illatos jut
ha mű a tett, füstje fojtó lesz

imára kulcsolt mosatlan karunkra
hullnak kormos könnyeid.